

Leo Trotskij: Anmärkningar i marginalen på Pravdas rapporter.¹ (15 mars 1938)

1. Den anklagade Bessonov påstår att han i slutet av december 1936 fick hjälp av Johanssen att skicka ett brev till L D Trotskij. Några dagar senare fick han ett svar från honom.

18 december 1936 förde den norska polisen i hemlighet ombord Trotskij på tankbåten *Ruth*. 19 december lämnade fartyget Oslo, och nådde Tampico (Mexiko) först 9 januari 1937. I slutet av december hade inte L D Trotskij några som helst möjligheter att brevväxla med någon. Han var dessutom förbjuden att använda telegrafan.

Oslo-tidningen *Dagbladet* från 7 mars 1938 ger odiskutabla bevis för att Bessonovs vittnesmål om brevet till Trotskij är ett lika stort fantasifoster som Pjatakovs flykt till Oslo. Från och med början av september 1936 kontrollerades samtliga brev till Trotskij av chefen för den centrala passbyrån, och man tog en kopia av varenda inkommande och utgående brev (vittnesmål från Konstad, chef för den centrala passbyrån). 19 december lämnade Trotskij Norge och hade inte längre möjlighet att kommunicera med omvärlden (vittnesmål från polisinspektör Jonas Lie, som beledsagade honom ombord på tankbåten).

2. *Krestinskij bekräftar Trotskij's motargument.* Bessonov påstod att Trotskij träffade Krestinskij i Merano i oktober. Trotskij vederlade omedelbart detta: i oktober 1933 befann han sig i Bagneres (i Pyrenéerna) i Frankrike tillsammans med sin hustru och en vän. Hans vistelse på denna rekreationsort var känd för den franska polisen.

Under förhöret av Bessonov frågade Vysjinskij om Krestinskij kunde bekräfta Bessonovs vittnesmål. Krestinskij bekräftade att han befann sig i Merano då. "Jag var där på behandling och *träffade aldrig någon trotskist.*" (förhandlingarna 2 mars - vår kursivering). Men under det andra förhöret 4 mars (*Pravda*, 6 mars), inte bara "erkänner" Krestinskij att han hade träffat Trotskij i Merano, utan lägger till och med fram detaljer: "Trotskij kom till Merano tillsammans med Sedov omkring 10 oktober." Och för att undvika alla vederlägganden från L D Trotskij uppger han exakt: "Trotskij berättade för mig att han anlände *på ett falskt franskt pass...*" (Vår kursivering.)

3. *Angående Sedovs "möten" med den anklagade.* (a) 1929. Enligt Krestinskij's och Rosengolts' vittnesmål (*Pravda*, 6 mars) träffade Sedov Krestinskij i Kissingen (Tyskland) i september 1929. Det framgår klart av Sedovs pass och ett flertal ögonvittnen att han från och med sin landsförvisning från Sovjetunionen - i februari 1929 - fram till februari 1931 bodde i Turkiet och aldrig lämnade landet. (b) Samma sak gäller Krestinskij's vittnesmål, som innan han lämnade Berlin ska ha träffat Sedov för att sätta honom i kontakt med general Seeckt. (c) 1933. Mötet i Velden (Österrike) med Rosengolts. I detta fall är Rosengolts ganska försiktig och ger inga ytterligare detaljer. Men Sedov var aldrig i Österrike 1933. Fram till mars 1933 bodde han i Tyskland, varifrån han reste direkt till Frankrike. (d) 1934. Mötet med Rosengolts i Carlsbad (Tjeckoslovakien). Från och med sin ankomst till Frankrike (1933) lämnade inte Sedov landet en enda gång. Med hjälp av dokument går det att bevisa att uppgiften är felaktig.

4. Bessonov påstår att han träffade Sedov i Berlin 1931, efter en händelse med Sedovs syster. Alla tidningar sägs ha skrivit om L D Trotskij och hans barn i samband med denna händelse. Sedovs syster Zinajda kom till Berlin i slutet av 1931. Ingenting hände henne och inte en enda tidning skrev om henne då. Det var först när hon begick självmord 1933 som alla tidningar skrev om L D Trotskij och hans barn.

5. Som kuriosum nämner vi den totala mängd pengar som, enligt de anklagades vittnesmål, över-

¹ Ur *Bulletin Opozitsij* nr 64, mars 1938.

lämnades till Trotskij och hans vänner: 2.020.000 guldmärk, 930.000 dollar och 27.000 brittiska pund. Enligt Krestinskij användes dessa pengar till propaganda utomlands, bokutgivning, etc. Intervjun med kamrat Trotskij, som har publicerats i världspressen, räcker som svar på denna löjliga lögn.

6. Det råder inget tvivel om att anklagelsen för mord på Gorkij, Menzjinskij och Kujbysjev diktades upp bara två eller tre veckor innan rättegången, och anklagelsen om att ha förberett mord på Lenin, Stalin och Sverdlov 1918 först 19-20 februari, det vill säga bara tre dagar innan åklagarens anklagelseakt var färdig. (a) Rykov "erkände" mordet på Gorkij först 10 januari 1938. (b) Kreml-läkaren Kazakov "erkände" mordet på Menzjinskij först 4 februari. (c) Vänstersocialistrevolutionärerna Kamkov och Karelin² och de före detta vänsterkommunisterna Jakovleva, Osinskij och Mantsev "erkände" först 19 och 20 februari att Bucharin tänkte döda Lenin, Sverdlov och Stalin 1918.

7. I anklagelseakten får vi reda på att Rakovskij blev japansk spion 1934, under sin resa till Japan. Låt oss komma ihåg att L D Trotskij i sitt vittnesmål inför Undersökningskommissionen [Deweykommissionen] i april 1937 förutsade möjligheten av en sådan anklagelse. Han säger det klart ut på sidorna 338-39 i den stenografiska rapporten av denna undersökning [*The Case of Leon Trotsky*]. Detta citat fanns med i senaste numret av *Bulletin Opozitsij*, nr 62-63, sid 14.

8. Det är märkligt att rapporterna från rättegångsförhandlingarna framstår i olika ljus i den sovjetiska och utländska pressen, speciellt i de tidningar som representeras av egna korrespondenter. Det är exempelvis intressant att jämföra *Pravdas* redogörelse för förhöret med Bucharin med de beskrivningar som den knappast objektiva korrespondenten M Berlan gör i *Le Temps*. Angående anklagelsen för spioneri förkunnade Bucharin: "Det är första gången jag får höra det. Inte ett ord nämndes om det under utredningen, trots att åklagaren förhörde mig under tre månader" (*Le Temps*, 9 mars 1938). *Pravda* nämner inte ett ord om det.

Vi bör också notera följande ord från Jagoda, som inte heller återges i *Pravdas* redogörelse: "Om jag hade varit spion så kunde dussintals länder ha släppt lös sina hemliga agenter i Sovjetunionen" (*Le Temps*, 10 mars 1938). Utrymmesbrist gör att vi inte kan ge fler än dessa två exempel.

2 **Boris Kamkov** (1885-1938) hade fängslats på 20-talet för att han var socialistrevolutionär, släpptes fri men arresterades på nytt 1933. Kamkov förnekade uppenbarligen i vittnesbåset att vänstersocialistrevolutionärerna hade haft en hemlig plan att döda Lenin. **Vladimir Karelin** (1891-1938), också han en gammal socialistrevolutionär, bekräftade sammansvärjningen.